

Gdyby Sąd nie dokonał błędnej wykładni i w konsekwencji nie zastosował błędnie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia poprzez przyjęcie i zastosowanie nieprawidłowego stanowiska dotyczącego zdolności wkłęsłych wydrżeń do jednoczesnego pełnienia funkcji użytkowej i odróżniającej w odniesieniu do graficznie przedstawionych w spornych znakach towarowych oznaczeń, to stwierdziłby – i powinien był stwierdzić – że sporne oznaczenia nie są wyłączone z rejestracji na mocy tego przepisu oraz że odmienne decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM były błędne i należy stwierdzić ich nieważność.

Na poparcie zarzutu drugiego wnosząca odwołanie zasadniczo podnosi następujące okoliczności:

Zgodnie z art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 Sąd powinien był rozważyć, czy art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) skutkuje nieważnością graficznie przedstawionych w spornych znakach towarowych oznaczeń ze względu na to, że stanowią one „jedynie kształty towaru, które są wyłącznie wyrazem zastosowanego rozwiązania technicznego” (pkt 48 wyroku Trybunału w sprawie Lego Juris/OHIM, C-48/09 P, EU:C:2010:516) w wypadku wszystkich towarów, dla których są zarejestrowane, lub tylko niektórych z nich, a jeśli taka sytuacja miałaby miejsce, powinien był rozważyć, dla których kategorii towarów oznaczenia mogą być zarejestrowane. Sąd nie dokonał tego badania, nie spełniając istotnego wymogu, i tym samym nie dokonał ustaleń, od których koniecznie zależała zgodność z prawem stwierdzenia dokonanego przezeń na podstawie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia.

Ponadto i w każdym razie Sąd nie dopełnił istotnego wymogu wynikającego z art. 52 ust. 3, stosując swoje rozumowanie w ramach stwierdzenia dokonanego na podstawie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) w odniesieniu do wszystkich towarów bez rączek, dla których zarejestrowano graficznie przedstawione w spornych znakach towarowych oznaczenia. Oznaczenia zarejestrowano w szczególności dla następujących kategorii towarów bez rączek, w odniesieniu do których zgodnie z wymogami art. 52 ust. 3 rozporządzenia nie można było zgodnie z prawem zastosować stwierdzenia Sądu dokonanego na podstawie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii): w klasie 8 – osełki do ostrzenia kos i uchwyty do osełek; w klasie 21 – pojemniki do użytku domowego lub kuchennego (z wyjątkiem wytworzonych z metali szlachetnych lub pokrytych takimi metalami) i bloki na noże.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě
(Republika Czeska) w dniu 18 sierpnia 2015 r. – Ivo Muladi/Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

(Sprawa C-447/15)

(2015/C 389/16)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Ostravě

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ivo Muladi

Strona pozwana: Krajský úřad Moravskoslezského kraje

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 4 dyrektywy 2003/59/WE ⁽¹⁾ sprzeciwiają się uregulowaniom krajowym, które ustanawiają dodatkowe warunki dotyczące zwolnienia z wymogu uzyskania wstępnej kwalifikacji przez kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 226, s. 4.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches
Landesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 24 sierpnia 2015 r. – Jürgen Webb-Sämann/Christopher
Seagon (syndyk masy upadłościowej Baumarkt Praktiker DIY GmbH)**

(Sprawa C-454/15)

(2015/C 389/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hessisches Landesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jürgen Webb-Sämann

Strona pozwana: Christopher Seagon (syndyk masy upadłościowej Baumarkt Praktiker DIY GmbH).

Pytania prejudycjalne

Czy krajowa wykładnia przepisów, zgodnie z którą wymagalne roszczenia z tytułu wynagrodzenia pozostawione pracodawcy w depozycie w celu ich zapłaty w danym terminie do kasy emerytalnej, które nie zostały przez tego pracodawcę wpłacone na odrębne konto i z tego względu nie podlegały pod prawo wyłączenia zgodnie z § 47 Insolvenzordnung (niemiecka ustawa o upadłości), stanowi naruszenie art. 8 dyrektywy 2008/94/WE ⁽¹⁾ wzgl. pozostałego prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, Dz.U. L 283, s. 36.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin
(Niemcy) w dniu 28 sierpnia 2015 r. – BASF SE/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-456/15)

(2015/C 389/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BASF SE

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec